

[Alfred Jensen.]

bejderklassens levevilkår og beskæftigelse, er blevet fastholdt og genfremsat i dette år. Når regeringen i denne tid hævder, at ledighedstallene ikke er større end i fjor på samme tidspunkt, er det kun en fattig trøst, for det var ledighedstallet på 34 000, nøjagtigt 33 959, der i november måned i fjor fik Arbejdsmandsforbundet til at henvende sig til kommunerne om at sætte arbejde i gang og give de arbejdsløse bedre vilkår. Ugetallene for ledigheden for de første 3 uger i november måned tyder ikke på nogen særlig stor forskel. Jeg vil tro, at hvis der er nogen forskel, er det til det værre, og hvis man ser på det samlede ledighedstal, altså for alle fag, er billedet ingenlunde lysere. Tallet for november synes at blive højere i år, end det var i i fjor. Det er den forbrugsbegrænsende politik, som her viser sine virkninger. Erfaringerne viser, at de nye forbrugsafgifter og nedskæringen af anlægsarbejder og boligbyggeri ikke har ført til en sådan forøgelse af erhvervslivets indsats, at den arbejdskraft, der blev overflødig ved nedskæringerne, kunne rykke ind på andre pladser. Tværtimod, tallene for industriens beskæftigelse viser, at der var færre beskæftigede i 1955 end i 1954, og tallene for de første 10 måneder af indeværende år viser også nedgang sammenlignet med beskæftigelsen i fjor. Der er i de første 10 måneder i indekstallet en nedgang fra 105 til 98. Her må naturligvis tages i betragtning, at der var mindre beskæftigelse i en del af industrien i foråret som følge af arbejdskampen; men selv når man tager dette i betragtning, har ledigheden været større i år, end den var i fjor; det vil altså sige, at man ikke har været i stand til at beskæftige de arbejdere, som blev arbejdsløse. Jeg kunne også nævne, at landbruget stadig væk skyder arbejdskraft fra sig og altså heller ikke har været i stand til at opsuge noget af den arbejdskraft, der er blevet overflødig takket være nedskæringerne. Det er imidlertid stik imod løfterne fra valgkampen i 1953 og stik imod de forventninger, hvormed regeringsskiftet af 1953 blev mødt hos den arbejdende befolkning.

Det er vel også på denne baggrund, man må se de mange udtalelser fra faglige sammenslutninger om fremskaffelse af beskæf-

tigelse og om ændring af byggestøtteloven. Under åbningsdebatten omtalte jeg en udtalelse fra Byggefagenes Samvirke i København, hvori der ikke alene fremsattes ønske om en bedre og mere formålstjenlig byggestøttelovgivning, men hvori det tillige blev sagt, at det nu må være slut med, at byggeriet gøres til syndebug for et forbrugsbegrænsende højt renteniveau. Foruden at henvise til denne udtalelse vil jeg gøre opmærksom på andre udtalelser fra arbejderorganisationer. Med den højtærede formands tilladelse vil jeg citere af de udtalelser, Arbejdsmandsforbundets kongres vedtog. Det hedder således et sted:

„Den økonomiske politik bør derfor lempes, så produktion og beskæftigelse på ny bringes i vejret.“

Om boligbyggeriet hedder det:

„Det er af hensyn til såvel beskæftigelsen som til de boligsøgende i højeste grad uheldigt at benytte byggeriet som regulator i den økonomiske udvikling.“

Det er kun korte udtalelser, men de siger tilstrækkeligt om, hvordan meningene er blandt de fagorganiserede arbejdere og først og fremmest naturligvis blandt arbejdsmændene.

Jeg har holdt mig til beskæftigelse og boligbyggeri, men jeg kunne tage andre ting med, som går på samme linje, og som viser, hvordan forskellen er på bedømmelsen af de statsfinansielle foranstaltninger i regeringskontorerne og ude i dagliglivet. Jeg kunne også have taget udtalelser som den, der blev vedtaget på de jyske husmænds sendemandsmøde. Alt sammen er det udtryk for, at man ikke er tilfreds med den politik, der føres. Jeg kunne desuden nævne en hel del af de klagemål, der er fremført angående manglende foranstaltninger for ungdommen, for skolevæsenet, for sundhedsvæsenet og vedrørende de militære budgetter og den sociale forsyning, men jeg tror, dette er nok. Den politik, der her er ført, har hverken på kort eller lang sigt indfriet de forventninger og de ønsker, den arbejdende befolkning har, og det har vi kommunister længe været klar over. Derfor har vi påvist det fejlagtige i denne politik og hverken kunnet godkende denne politik i dens enkeltheder eller stemme for finanslovsforslaget sidste år.

Det finanslovsforslag, der nu er fremsat,